

Meie Mats

Toimetus ja tallus asub Harju tän. 46/15.

Mr. 60. (242)

Laupäeval, 10. aprillil 1920.

Mr. 60. (242)

Rahupalmi all.

Rumeenia, Läti, Poola astuvad rahuläbirääkimistele „rööwille enamlastega“.

„Ei maksa see norutamine, waja ka üles ronida, muidu pistab see Mats kõik magusamad päkkid üksi nahka!“

Prokuröör.

Luisse Westkirchi romaan.

(Järg 3.)

Parajasti astus keegi maaler Frankenbergi juure. Pangaherrat tunti kui head pildiostjat. Tema oli kunstniku töökojas üht maastikku imestanud. Nüüd oli see walmis, wälja pandud, Rõõmsas lootuses wiis kunstnik pangaherra pildi juure.

Loora jäi. Nad mõlemad seisid päikese loojamineku all, mida Tüngen oli imestanud, kui Frankenbergid ta juure tulid.

Silmapilgu walitses nende wahel waikus. Ainult Loora silmad kõnelesid. Siis rääkis Tüngen, Loorast mööda pildile waadates, et see ta peale mõju ei saaks awaldada:

„Peen pilt!“

„Lõpp,“ wastas Loora raske rõhuga.

Tüngen katsus naljatada.

„Päewa lõpp pole sugudi traagilik, armuline proua.“

„Sest et talle uus järgneb, arwate? Kunstnik nii tark ei olnud. Tema maalis ausa lõpu. See on lahkumine wärwides ja surm pisarates. Kurb pilt.“

„Ei meeldi teile?“

„Ja, sellepärast ma seda armastan.“

„Armuline proua —“

„Miks ei ole teie meid waatama tulnud enam mitu, mitu nädalat?“ küsis Loora kirglikult.

Nüüd oli ta ometi wälja öeldud, see küsimus, mida ta ei olnud puudutada tahtnud. Silmapilgu waikis Tüngen.

„Ütelge mulle weel kord, et teid teenistuse kohused kinni pidasid,“ sosistas Loora pilkawalt.

Nüüd löi Tüngen silmad üles ja waatas noorele prouale julgesti silma.

„Mul on wastik herra kaubanõuniku wõõras olla,“ ütles ta tõsiselt. „Sellest peate aru saama.“

Lühike naer wastas, tasakesi, pehmena kõlades nagu metsatuwi heli:

„Ah nii, teie kahetsete.“

„Ei. On patte, mis nii magusad on, et neid ei kahetseta. Sellegipärast soowib inimene ennast parandada.“

„Jah — kui nad igawaks lähewad?“

Ilusa proua huuled liikusid waewalt nende sõnade juures. Ta silmis õõgus midagi: küsimus, töötus, pilge ja palwe ühtlasi.

Tüngen tuksatas.

„Loora,“ ütles ta tasa, „ma olen paljugi teinud, mis ma soowiksin mitte teinud olla. Sellegipärast olen ma tänini mõistlik mees olnud. Ja selleks pean ma jääma, kui elada tahan.“

Hiilgus kadus noore proua näolt. Nais nagu oleks märg wamm ta sealt maha kustutanud.

„Jah,“ wastas ta, „päike on tõesti looja läinud. Mis sellest rääkida! Mõistan niisama. Mõistan. Ja tugewale maale ei tähenda see päikese loojaminek palju. Ta pöörab pisut ja homme särab uus päike.“

Tüngenis wõitlesid kaks tundmust: kaastuudmus Loora wastu, kes teda wististi omal wiisil armastas, ja kahtlus, kas see armastus ka tõesti wõiks eht olla.

„Ma ei mõtelnud mitte ainult enese peale, armuline proua,“ ütles ta kindlasti. „Selle eest, mis mulle täna kibedusega ette heidate, olete mulle tulewikus tänulik.“

Loora ajas enda püsti, nagu oleks teda löödud.

„Oleme siis ju nii kaugel.“ — See on hea, hea. Ärgõ rohkem midagi ütelge. Mina ka mitte. Ei tea, wahest oleksin paremat wäärt. Wahest saate kord aru, et ma see ei ole, kelleks teie mind arwate, kelleks mind kõik arwawad. Teie ei wõi ju teada — ja siin pole ka koht. —“

„Ei!“

„Aga kord peate mind weel kuulama. Kord peame weel kokku saama. Mul on teile weel midagi ütelda, midagi tähtsat. Weel kord, Paul. On teile jutustatud, et ma wahetun nagu kuu? See pole tõsi! Ärgõ uskuge seda. On mõned, nendele olen ma nagu põhjataht, mis iial looja ei lähe. Teile olen ma seda. Ja kord pean ma teiega weel rääkima. Siis ei puuduta ma iial enam seda, mis olnud. Mis teie siis minust teate? — Kui tihti oleme siis üksi olnud. Ja ma unustasin, et mul weel aega on, palju aega. Päikese loojaminek üllatas mind, Ma arwasin juunipäewa olewat, aga oli detsembripäew. Teie peate teadma, kes ma olen — miks ma seks sain, kes olen. Usute, et mulle ju hälli juures ette üteldi, et Frankenbergi abi-kaasaks sain? — Weel kord peate tulema, siin, linnas. Ma teatan teile aja ja koha.“

„Armuline proua, teie abikaasa tuleb saali —“

„Weel kord —“

„Ei iial!“

„Kui teile sõbrannat waja on. Mina olen oma sõprade truu sõber —“

„Weel ikka päikese loojamineku ees?“ küsis Frankenberg. (Järgneb.)

Kewadi innuush.

Minule on wabariigi juudid wõlanahasse pöögitud järgmise „pöefi“ saanud, mida nad wõimalikult pea ratifitseerida paluwad. Et aga meie lugejatel ka siin sõna lausa rääkida on; siis toon ma selle „dokumendi“ siinkohal kewadise päitse walguisele.

Gori.

Kergesti armastatud
herr Mei Mats!

Ja see kewadi on tulnud! Mei, juude, olem seda ammu ettekuulutanud aga meid ei ole mitte usutud, nagu meid ilalgi ei usuta ja meie koubad ärj woetatsh, ehk me kill itlep, et see ei ole mitte its salakaup waid olep saadud kalli lizenzi cest. Ja niid on tema ometegi tulnud!

Ja peite paistab taima pealt ja kobaniksed wetma warsti seljast maha oma peltsed ja koshukad ja tooma juude juure sest neid peltsid ka koshukad ei ole neil enam waja aga neil on waja sifemine walunta. Ja kui niid juude annab neile see sifemine walunta ja tohab teha lahti its kommesjooni puude et maha müia need kashukad ja peltsed wälis walunta cest, siis tuleb its meelets ja itleb: „Habramke, sinu paneb kinn oma puude ja sa ei tohi mitte müia see koshuk ja peltsed sest on ära keelatud keit kommesjooni puuded! . . . Ja, aga juude ei hakkab mitte sellel meelitsal wastu riiolema, sest juude ei astu mitte ile seeduse waid juude teab et seedus lehep ise cest era ja juude olep jalle waba. Ja juude ootab. Ta ootab ja ootab selle aja sees omal jelle its ilus maja sest kui juudel on erakeeletud, müia, siis ei ole tal aga mitte erakeeletud osta. Ja juude ei ole mitte its mees, kes weitleb eesti rahwa wastu, waid ta on its mees kes weitleb eesti rahwa cest ja ta ei ole mitte isipäini petis, waid seda on ka eesti mees ja seda teawad soisialdemokraadid ja nad kirjutasid sellest ka oma seitungi sees.

Ja juude teab wegga hästi, et eesti riik olep weike ja maad olep wehhe ja selleperast et ole ükski juude kisinud pellumeneistri läest, et anna mulle ka maad? Ja juude teab ka et on wegga waha elada selle weikse riigi sees kui on palju rahwast ja selleperast ei weta juut mitte oma maja sisse elama ihte abielu kellel olep lapsed. Ja see ei ole sugugi waha, sest kui ei ole lapsed ei ole ka muret. Ja niid on see kuld jendunud sija wene neulogude wabariigist ja seda kulda on nii palju et on mitmed wantri tiiselid läinud katti. Ja niid loetakse seda kulda ja ei ole mitte kuishtud lugema seda kulda juudet. Mespäraast on niisugune juude pogramm? Juude tunneb wegga hästi see kuld ja meistab ka lugeda wegga hästi see kuld ja juude olks lugunud era see kuld paari tunniga aga niid on waja mittu nedalat. Aga eesti mees on kuulda saanud et aeg olep raha ja niid ta laeb see kuld ja wiidab see aeg ja metleb, et kui lehep rohkem aega, siis saab rohkem raha. Aga see ei ole mitte nii. Ja kui tuleb see teine

saadetush, siis on tarwis ka juude lugema panna seda kulda sest juude tunnub mis on its kuld ja mis on kommunisti kuld. Ja juude tulep heameeslega lugema ja ei pane pahaks ehk tal kill wähe ol-p aiga.

Sani peab aga juude lugema katksh peel n-ed kulduolad aga see ei pattup juudele suur huwtus.

Ja min-wal aastal oli juude elu wailu parem ja siis anti juudele wälja ilus walge nisujahu. Aga niid palus juude rahameenestrit et see annaks juudele weljamaa walunta ja siis ostap juude omale ise see walge jahu ja teeb see mats (mitte „meie mats“) sest seda neuab juudi usupetus. Aga meil ei antud see walunta ja eelbi et meil on omal kill see wäljamaa walunta. Biha jumal! kus olep m il see weljamaa walunta? Ja kui ka olep siis ei olema sell mingit weertust. See olep its surnut kapitaal! . . . Mis aitab see walunta, kui meil ei anta luba sisse tuua see apfelin, oodõõr, patfir-kepid ja shlipuneilat? Mitte midagi! . . .

Ja kui me tahap osta see wäliswalunta ihe mehe keest, kel olep see walunta, siis paneb meid aresti ja annab meil wesi ja leiwad ja w.t sul siis kus on m tshet (mitte „meie mats“)! . . . Ja me ei wei mitte kuishtuda welja need mehed kaitseweitusse pe le, sest siis weib saada erasurmatud ja aut lebi lastud j. siis ei ole sul sifemist ega welimist walunta. Seda me ei tahap waid kinnatob y rem. Sest parem olep itka teha its weike geheft sifemise waluntaga ja terwe lehuga, kui welimise waluntaga ja lebilastud lehuga!

Ja siis weel t hetokse kewadel niid kus keit ilus on ja seda rahul ja wabariit hakkab kulda saama keit welja maa isitub, kes on peale iheljasjod wiisteist Tallena tulnud welja saata. Ja nende isikute hulgas olep wega paelu häid erimehi, kes meistawad eri teha ja ei kulu mitte sisse, nagu need toiduwaletsuse herrad. Aga siin peab its ast era saama seletud, sest ajalugu on jergmine: Need juude on kill peale iheljasjoda wiisteist aastat Tallenna tulnud kuid neid ei wei mitte welja saata sest nad on seja ajal siin el-nud ja see on ju teada, et seja ajal loeb aeg itka doppelt, neitusets oleb ja kaks kuud kroonud teeninud siis loetak see seja ajal, et sa oleb neli kuud kroonut teeninud. Mit wiisi on see asi ja kui seda ei taheta wetta kuulda, siis anname me selle asja waturist Teemande kätte, nagu soolawed-jod oma asja andsed.

Ja mei ja mitte aru, mesperast kiusatats taga neid juude ja keelotats isegi era neil müia need koodid ja torted ehk neil kell ilges on sissebögi hinnad? Wei on ehk armamine, et need torted olema pirokseleenist ja purustama keit mao nahad? Aiwai, aiwai! Mis on juude kurja teinud? . . . Juude weitleb wegga eesti rahwa cest ja aitab tal wegga kulduurat testa. Ja aitab seda ka juba siis teha kui ei olnud weel kulda neulogude wabariigist tulnud. Ja juude on seda kulduurat wegga testnud sest ta on toonud weljamaalt kus kulduura wega suur ilusud mundshitiid, ilus saapawitse, ilus pilt-

postkaarte, ilus manshetite neepke. Ja kas on juude topinud oma nina sinna ajjade siise milliga jaob toime eesti mees? . . . Kas on juude halkanud puks-eri ehk samlagonnne ajama? . . . Ei ole seda mitte teinud! . . .

Sellepärast t i k e seda ilmal nimetatud kofku mett, palume teid et te nii lahke olesite ja katsufite toime panna is meestri kriisis, et ned me-estrid saaksid kabinistist lahti ja asemele astuks maa-kiidu ja otupatsiooni mehed kellega on meil paremad läbisaamised ja kes meistavad meid ja seda mis-tame meie. Ja kuid te selle teif olete teinud nagu forb ja kohus, siis kingime teile ühe suure kuf muna pihabets ja üks paar wiisid et weite weljamaale teita ilma weitsm neesteriumi teadmifeta.

Ja teige paremat terwift teile!

Itzit Feuerstein, Habremte Habrohtele ja Ko.

PS. Saatke ka palju terwifid Haapsalu meestele!

NB. Ja katsuge siis seda teif itta toimetada ja erge teffe meil mitte is aprill.

Trahwimised.

Eestis on wiimasel ajal trahwimised wäga sagedaks läinud.

Lähemal tulewikul wõime ehk ajalehest järgmist lugeda:

Käesolewal kuul, mõni päew tagasi, leidis Pikk Jaan oma korteri ukse eest paari päewa wanuse poeglapse. Et pisukene „kisapill“ oma ema nime ja elukohta üles ei awaldanud, anti poiss tõrkumise pärast kohtu kätte. . . Et poiss ka kohtus kangekaelselt ainult karjus ega ema kohta misgisuguseid teateid ei awaldanud, mõistis kohus poisi-jõmpsika üheks aastaks „piima-pudi“ peale pogrissse ehk 10,000 marka trahwi maksma.

Brokusmäelt saadi suur täpiline täi kätte, kes sõjawangide hulgast sel korral oli ära põgenenud, kui neid „Päewalehe“ ülemjuhataja juure ülekuulamisele wiidi. Kohtus mõisteti täile 1000 marka trahwi ehk kuuks ajaks „Pikk Hermann“ kaenlaauku aresti.

Kaupmehe Torbiku juurest leiti mitme isanda käppade wahelt läbi rännanud ja mustaks määrdinud toitluswalitsuse suhkrupea. Kohus mõistis suhkrupeale selle eest 500 marka trahwi ehk 5 päewaks aresti, et ta üles ei tunnistanud, missugune isand-ametnik teda kaupmehe Torbiku kaupluse ruumidesse oli warjule paigutanud.

Toompea lossi eest saadi neil päiwil suur kollane isane koer, nimega „Sultan“, kätte, kes

oma linnamaksu ei olnud weel ära maksnud ja püüdis lubatäheta linna mööda ümber kolada. Kohus leidis „Sultani“ teguwiisi wiisakuseta olewat ja mõistis maksu õigel ajal mitte maks-mise pärast 300 marka trahwi kaela.

Sõiduwoorimehe Olanderi walge märele mõisteti selle eest 1000 marka trahwi ehk näda-laks ajaks aresti, et ta sõidu ajal oli liiga järsku ja waljusti puristanud ja sellega armastajat paari raskesti ehmatanud, kes parajasti sel korral üksteist suudelnud ja mõlemad raske „roosi-haiguse“ saanud.

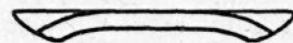
Kassisabas, Pumba-Paulal oli keegi tund-mata suur hall emane kass terve praetud kuke ära warastanud. Taga ajamisel saadi kass kätte ja anti kohtu kätte. Et kass ennast warguses süüdlaseks ei tunnistanud ja isegi oma ees-ega priinime, kui ka elukohta ei awaldanud, mõistis kohus kassile 1000 marka ehk kuuks ajaks „Weerenni“ ankrusse.

Tartu maanteelt leiti ärajooksnud puskari-tegija pudeli täis samokonn, mida see põgene-mise ajal maha oli pillanud. Et samakonn taga-ajajate tungiwa nõudmise peale üles ei tunnistanud, kus tema „meistri herra“ elutseb, wõeti ta wastutusele. Kohtunik leidis ta „waber-kandi“ asupaiga warjamises süüdlase olewat ja mõistis eluksajaks „Nahk ankrusse“ asumisele ehk 100,000 marka trahwi maksma.

Kange tormi ajal murdus Kaarli puisteel ilupuu pooleks ja kriimustas isand Jansi nina raskesti. Puule mõisteti nädal aresti ehk 100 marka trahwi.

Kaupmehe tänawas elawa juut Jankeli suur must kana oli julgenud ühel päewal kolm korda „salgawalt“ kuke wiisi laulda. Kana wõeti selle kõlbmata teguwiisi pärast wastutu-sele ja mõisteti 300 marka trahwi maksma ehk maksujouetuse korral 3 ööd järgimööda üle uulitsa elawa isand Kuldwasika kuke juure magama.

Kassisaba tänawas oli julgenud maja oma-niku proua Roogeni kaswatatud suur ja ram-mus rott üürniku Alma Piilupardilt, toast sängi alt korwi seest 10 kartulit ära warastada. Rott saadi uue teo pealt kinni tabada ja polit-seisse wiia. Rotile mõistis kohus 1000 marka ja kaheks nädalaks aresti ning Piilupardile warastatud kartulid tagasi wedama. Jaska.

Hulguse mõttelend.

„Eh! Kui mul nitsugune tanta käes oleks, siis peaksin ma igal nädalal lihawõtteid ja munade pühi!”

Patjendid.

Witmaks oueti hingasin ma teregemast. Oma mid olib lõppenud ja arsti diplom paigunes mu taskus. Selsamal päewal, õhtupoole, löin ma wäikele kuulutuse üles „Dr. Plaaster“. aga järgmise päewa hommikul awasin wastuwõtmise. Bean ätlema, et minu „kabineti“, kus ma „mainitud“ wastuwõtmise awastin, seisib koos kõigest ähest toast. mille ma ähes heategewas perekonnas olin küüninud. „Mainitet“ twal oli kaks ust: üks wiis pererahwa wõdrastuppa — minu „wastuwõtmise ruumi“, teine kuhugi poolpimedasse kotta.

Kell kümme helises kell. Tundsin, kui süda kiiremalt tulkuma löi ja weri palge tõusis.

— On tohter siin? — kuulbus kriiskuw tenor.

— Siin, olge head, odake: n e i l o n p r a g u h a i g e . . . wastas teroselt toatüdrul Diifi.

— Kelm! — wälkatas mu mõttes: — tohe jäi meele, kuidas ma teda õpetasin s i s s e l a s t m a .

Selle wahel sees oli patient toolile istunud ja, lehe sahina järgi otjustades, hakkas minu poolt lauale seatud ajakirja lehitsema.

Nüüd tuli minu loru wälja astuda. Kärnestei jöin ma klaasi wetti ja wõimalikult walgust ätlestin:

— Noh, näete, — teil on täna palju parem.

— Ah, tohter, tänan teid, — muutuin ma oma healt, — ätski professor ei suutnud mind aidata, kui teie. . .

Ma tegin pause, tarwitiku retsepti kirjutamiseks ja, seda nagu minu juures wiibhwa haigele ulatades, lisasin juurde:

— Iga tunni tagant supi lusika täis. . . wõite igas aptekis ja da. . . Selle järgi löin ma koridori wiima ukse kinni: see pidi tähendama, et haige tagant uksest wälja oli läinud.

Komöödia oli lõppenud, ning wõis wajutada elektrikella nõõpi.

2.

Selsamal minutil löi mu kaastegelane Diifi kabineti ukse lahti ja sisje astus, ei, parem weeres, mind ootaw isand, ämargune kui pall, lühidail jalul, kuld prillidega. Tema paksudel, punastel põskedel hiilgas aga õnn, küllus ja. . . terwis.

— Mis wõin ma niisugusel leida? — tundsin ma kufagil südame juures küünistamist.

Sel ajal paljastas wõdras kaks rida walgeid, kui elewandi luu hambaid ja pahwatas:

— Apteler Hoffmann, lubage eistada! . . .

— Wäga rõõmüstaw, — naeratastin mina ja tähendastin naljatades: — olgu kellele teisele, aga teil, kui aptekril on häbi haige olla

— Jah, tohter, muidugi. . . ma olen teiega nõus. . . löi naerma apteler, aga. . .

— Wõingisugune „aga“ ei wabanda teid, — patustastin ma õrnalt teda kõhu pihta ja lisasin juure: noh, näidake keelt, niisugune wiguriwänt. . .

Hoffmann pistis masin'itult teele wälja, kuid peitis ta tohe tagasi ja hüüdis:

— Wabandage, tohter, aga mul ei waluta, Sumal tänaud, midagi. . .

— Mis? Ei wõi olla!!

— Kusõna, tohter, uskuge mind. . . Ma tulin teie juure teises asjus; wabandage mind, aga ma kuulfin, kuidas teie haigele ätleste: „wõite igas aptekis saada!“ Tohter, minu aptel asub Seasõra tänawas Saatele oma haigeid ainult minu juure, ja 20% iga retsepti pealt läheb teile. Nasta lõpul wõib see õige ämarguse summa teha. Ning meie, tohter, saame teine-teiselega rahul olema, eks?

Mul oli kange tahtmine selle gsch fi — ma-cherile Seasõra tänawalt naha peale teha, kuid sel momendil helises kell, ja naesterahwa heal, kassis: — kas tohter Plaasterit wõib näha?

— Nõus, nõus olen! — hüüdsin ma rutuga, — nägemiseni, herra. . . mul ei ole aega. . . haiged ootawad. . .

3.

Reelmise ehitusega daam, liig elaw oma „35 aasta“ jaoks, lendas mu kabinetti kerge warblasena ja tegi meeldiwa kuisku.

— Tont wõtku! — tuli mul korrage meele: — aga naiste asjades ei tea ma ju pihu-põrmugi, kuidas mitte kimpu jääda!

— Mu nimi on Soigu, — awas oma suutese daam ja priksis mu üle sülf: wihwaga.

— Mis haigus teil on, proua? panin otsekoheste küsimuse ette, ning mu pill libises üle ta nuditud pea.

— Ah, tohter, — lausus kurwalt pead norgu lastes Soigu, mul on nii palju haigust, et ma ju ammu läga nende peale lõõnud olen ja arstimise jätnud. Ma tulin teie juure hoopis teise asja pärast.

— Misuguse siis, proua?!

— Tohter, kallikene, ärge pahandage mu peale, ma olen teiega nii wähe tuttaw. . . puistas Soigu,

— kas nõeks, ma olen ämm ja peale selle mass-rija ja. . . ja. . . mul puudub praktik. . . Tohter, kallikene, teil on wist daamide seas palju haigeid. . . Soowitage mind neile, olge nii hea. . .

Elumitawad nad ju wahel omi. . . ehl tarwitawad masseerijad. Mutdugi, ma olen teiega wähe tuttaw. . . aga mina toon teile kõige paremad soowituse. Mind tunneb direktor Rahakoi obikaasa, kaupmees Wõdrmanni proua, minu abi tarwitab politsei. . .

— Kas wõib teil Tartu naisühing, wõi wana nõiamoor ise, — kirjustin ma pööraselt ja kargasin koguni oma toolilt üles.

Kuid sel minutil helises eskojas kell, ja mina, patune inimene, sulasin koh.

— Hea küll, proua, — langsin ma tagasi toolilt, — jätt: mulle oma aadress!

Ämma-mand saatis mulle muju wiskas lauale nim-laardi ja libises wälja.

4.

Ma pühkisin hõigist otsest ja tõstsin filmad läbi lae ta ma poole, et seda pääsemise eest tänada, ja selle aja sees astus sisse praegu tulnud subjekt. Wiimaks om ti nägin ma oma eest õiget patsienti. See oli pilt ja kõhn, kui laast, inimene, mulla korwa nõoga ja kustunud filmadega, must kuub seljas, mis t ma peal, kui warna otjas rippus.

— Istug, olge head, — näitasin ma tooli peale, — teil on vist raske jalgel seista?

— Urge muretsege, tohter, — kuulsin ma kõhsemat wastust, — õõh! sai klubi kaartide taga küllalt istunud, ma siin hea meeliga.

Sõnad „klubi“ ja „kaardid“ panid mind wähe kohn tama, kuid ma siin letasin selle koha enesele ära: — „Nagu näha, püüab waene mähite seal omi lugemata haigusi unustada“.

— Mis üle teie kaebat? — küsisin ma aralt.

— Mis teie räägit, tohter! — hakkas naerma mu „patsient“, — mul ei ole wähematki kaebust. . . t-rw: olen ma kui härg. Et ma wädi kõhn olen, see on ühhi. Mi, Haud, ol-mz kõil niisugus: b, ja wä-h-m, kui kah-katsummend aastat ei ela.

Ma tundsin, et mu jalad nõrkuvad. Et mitte maha kukkuda, ruttasin ma toolile istuma ja küsisin nõrga h-alega:

— Mis teil, herra Haud, siis minult waja oli?

— Silmapilt, tohter, filmapilt. . . — hääbis mu wõbras, — ma sel-tan teile. . . Näete, ma olen ühe matuõbüroo omanik ja tahan t-ile üht wäga kasulikku ettepanekut t-ha. Ühi on järgmine. Teie peate mu firmat oma patsientidele soowitama, aga mina lord. . .

Dma lord kargasin ma toolilt ja wiislasin Haua ukse taha!

Surmani wäsinud ja täis pahameelt kutsusin ma Viisi ja, püües talle mitte filmi waadata, ütlesin:

— Noh, mu armas, tänane päew oli wäga ja wäga hea, ja sellepärast lõpetame meie wastu-wõimise. D. Nest.

:: Tõestisündinud lugu :: „Kosmopoliidi“ kohwimajas.

Sel ajal oli harjumuselt saanud, igapäewane käimine „Kosmopoliidi“ kohwimajas. Meid oli neli: suur maalikunstnik Oswald Diepung, suur mõtte-teadlane Mihkel Meripõhi, suur luuletaja Julius Juhtenpuhl ja suur muusikamees Woldemar Wares — nõnda igatahes, nad esitlesid üksteist. Nad tulwad koos ja läksiwad koos, nad mängisiwad koos, ja jätsiwad koos omad arwed diendamata. Kuid — mis peaaft — tõige juures, mis nad iganeš ette wõtsid, walitses üksmeel (unifono), mille peale oleks

wõinud kade olla isegi konservatooriumi lammermuusika kwarteti.

Dma kokkutulekuteks oli salong walitud, mis eneses lähedalt 40 hinge oleks wõinud äramahutada; selle peale waastamata leiti neid ikka üksi, sest et teistele külalistele sees ruumis-wiibimine lõpuks wõimataks lehti.

Juhusline kohwimaja külaline, kes hulljulge ja küllalt kogemusteta oli, et sinna koopa sisse astuda, sai pikema jututa hirmuäratawa kwarteti märgilauaks; ta päästis end siis nii ruttu kui wõis, lehte lõpuni lugemata ja wõolt klaasi tühjendamata jättes.

Nelja suuruse filosofoerimised ja harutamised olid niisugused, et neid teeniw oober omis õitwamais aastais peast õgaraks läks.

Lõpuks aga arenesiwad nende omapärased isikultuse awaldused jarnasele õitwale järjele, et kohwimaja peremees kannatuse kaotas ja ühel ilusal õhtul salongi astus, et omi kaebusi ette tuua, mille olulisema siisuga me veagi tutwuneme.

Esitels: herra Juhtenpuhl, kes juba hommiku wara kohwimaja ilmus, korjas koha kõil lokaali ajal-ehed ja shurnaalid oma salongi kokku. Omis pretenstoonides läks ta niikaugele, et isegi rahulolematust awaldas, kui keegi enne teda ajalehed lahti oli laotanud.

Selle tagajärjeks oli, et publikum wiimaseft teatri ehl parlamendi skandaalist täitsa informeerimata jäi.

Suurejoonelisel saherdajal jäi teadmataks, mitmewõrra rahaturis õõ jookul tõusnud ehl wajanud oli, ning kodukõpsetatud shurnalistil polnud aimu kabinetil wiimaseft koosseisust.

Telset: herra Juhtenpuhl on kohwimajale „Kastori“ abonbeerimise, selle pearedaktoriks ta oli, pealejundinud. Lokaali omanik oli küll esitels was-tu pannud, kuid et herra Juhtenpuhl ja ta feltskond iga weerand tunni järele telnerit kutsus, suure häälega hüüdes: „Kastorit! tooge meie Kastorit,“ siis hakkasid ta teised külalised jarnaseft kangelaeleste nõudmisesi uundishimuliseft tehnd. „Kastorit“ nõudma. Seega oli kafeeomanik sunnitud ajalehte, herra Meripõhja fulest ilmunud filosoofiliste kirjatoõdega, abonbeerima.

Kolmandaks: herra Diepung näib unustanud olewat, et kohwimaja awalit koht on, ta lubab endale wärwlasti ja teija maalimis — attribuute lokaali toimetada oma ebatõmbelikkuses nii kaugele minnes, et mõlemist foorst isikuid mudelina tarwita-des, asjaolu, mis mõne poliitilise erakonna autoriteetikkusele faatukliseft wõib muutuda.

Neljan aks: herra Wares, oma sõbra eeskuju jälgides, aina räägib sellest, kuidas oma klawerit kafeesse toimetada; ta on juba ufaldanud üht wiit oma sinfooniasft „Sinise wärwi mõju kunstides“ looris ette kanda.

Witendaks: ehl küll herrade arwe iseeneseft wäikene, on nemad teada etteläände all — kafee mokka olewat hullamõistetawas wahelkorras figuritega weel wähenõuda püüdnud kohwitannu kaasa-tuues ja sõõli ise walmistades. On ta tähelpan

Kangelane.

(Pildike Wiru tänawa „kaalukojast“.)

Põhja korpuse mohikaanlane: „Ehk kjüll sjõda lõõpenud on, panen ma siiski oma jelu kaalu peale! Siis ei ole kellegil põõhjast nuriseda, et ma kogu sjõja aeg kantseljäärjes olen bol-taitanud.“

dud, et isegi suhkur ja võileivad omaist käest oliwad.

Soovendaks: herrade läbi ja läbi rikunud jutu-
ajamised on kelner Rohutirtsu äärmiselt demoraliseeritud, sest viimane on oma madala sündimise peale võdatamata ja igosugust kombelikkust jalgade alla sõttudes, julgenud kassaprouale omatehtud luu-

letuse faata, milles ta prouat ahvatleb oma kogu-
seid ema ja abilaasana unustama.

Selle kirja rahutu stiil lasseb oletada, et need
väljamõeldud värvid herra Suhtenpuhki ja tema
ebamoraalse literatuuri mõju all on kirjutatud.

Sõite ettetoodut filmaspidades on lohvima-
omanik sunnitud, otsekoheste kahjatsuse peale waata-

Pahad ajad.

„Kurat võtku, igal pool on lausa pettus ja ninapidiwedamine!
Isegi siin on saapad see aasta pappaldadega! Ma ei saa aru, mis see
marodöörimise vastu võitlemise komisjon magab, kui ta pettust ei näe!“

mota, selt?konda aupakkisult paluma oma revolutsi-
ooniliste kokkutulekute jätkamiseks mõni teine lo-
kaal valida.

Mihkel Meripõhi, kes selle geniaalse bande
Efitseron oli, võttis nüüd sõna, peremehele selgi-
tada pükses, kui võrd naeruväärt ja halvaste põh-
jendatud tema motiivid on ju ta suur au temale

õigusepärast selle läbi osaks saab, et intelligentis
just selle kafee enda loomise kohaks on valinud.

Rahulemata tähendaks Meripõhja ja ta sõprade
eemaljäamine selle maja õitseva järje tõsist kokku-
langemist. Õigusega võis kinnitada, et need neli
suurt kunstnikku selle kafee filosoofilise — maali-
luule- ja muusikalise kafee kõrgusele on tõstnud.

— „Kuid teie tarvitate liiga vähe“, julges omanik wastata.

— „See mõddutus, mille üle teie nurisete annab meie kombelise kõrgest tasapinnast tunnistust“, wastas Meripõhi „Muu seas, ripub meie väljaminekute suurendam'ne ainult teist ära: amoge meile krediid.“

— „Mõige halvemal korral oleme valmis sellets omalt poolt paberit andma“, lüüas Diepung juure.

Kõhvimaja omanik tegi, nagu ei kuuleks ta, veel ainult „põlivate kirjade“ kohta seletust nõudes, mida Nohurits ta noisale oli julgenud saata.

Herra Juhtenpuh, keda sküüdistati, ta olemat selle lubamata fire sekretäriks olnud, tegi rohke tulle oma ilmüütuse heaks selgitusidööd.

— „Bealeg“, lõpetas ta, oli teie abikaasa woorus kindlaks konflikt.

— „Seda küll“, hüüdis omanik wahese, „minu abikaasa on suurtõugu lastmatuse saanud.“

Seega oli siis jälle rahu majas ja mõned päewad läks läbi hästi.

Pühade laupäewa õhtul ilmusiwad neli sõpra oma „prouade“ saatel jälle kõhvimajja Meed oliwad: preilit Luise, Diepungi realiseerunud uniütus, preilit Ernestiine, tuldsete lohkide ja hõbedase hõlega ja preili Julsaana — Wares'i jumalanna. Preilit Meripõhi, keda tiial ei nähtud, oli ka seekord koju jäänud, et oma abikaasa käskkirje interpunkteerida.

Kõhe telliti punschi. Melner, kellele sarnane tellimine nelja poolt liig wotamata tuli, lasi oma e lauset kaks korda korrata.

Julsaana, kes esimest korda elus kafees istus oli seitsmendast taewas ja otse arust ära õnne pärast, et ometi lordit jalaga klaasist juua wõida. Diepung nägeles Luisega une kübara pärast. Juhtenpuh ja Ernestiine, kes waba abielu mestinädalaks wiibisid, wõhetasid üksteisega sõlawait juudlusi. Meripõhi aga hõltus ühe daami juurest teise juure, paremale ja pahemale poo'e mefimagusaid meelitusi pildudes.

Kuna feltkõnd igatepidi rõõmu ja lõbule andus, istus salongi tagapoolses otsas laua ääres wõõras, kes seda elawat etendust oma ees iseäraliste uurivate pilkudega jälgis.

Juba 14 päewa tu'i ta iga õhtu salongi — ainufene kõtkidest laje külalistest — jätkilma rahuga hoheemlaste ettsentrilikkuste peale reageerides; hirmuäratamad oforismed pörkasid temalt wõime tult togast. Nõnda istus ta terve õhtu waitfelt oma laua ääres, masinikult piipu suitsetades; ühe punkti filmitõdes ja suure usinusega juttu oma lähedal kuulete püüdes.

Muu seas paistis ta pehme iseloomuga ja ritas olemat, sest tal oli kell, mida raske kuld kett orjus pidas. Ka o'i Diepung ihel päewal, temaga kasja juures kottu punitudes, filmanud, kuidas ta arwet mõistes kuld raha wahetanud.

Sellest päewast peale ja temale nelja sõbra poolt „kapitalisti“ nimetus osaks.

Korraga märkas Wares oma suurepäralise nägemisega, et klaasid tühjad oliwad.

— Pagan wõtka, hüüdis Diepung, täna on pühade laupäew ning meie, kui head ristiniimesed peame seda päewa korralikult pühitfema. —

— Tõepoo'est, tähendas Juhtenpuh, nõuame ükiloomulitte asju! —

— „Meripõhi, tõlsta ometi oober fito“, ütles Diepung

Meripõhi küsis kella kui tõbine

— Mis me siis tellitfime?“ küsis Diepung.

Meripõhi kujutas oma leha ülemise poolega 90° winkli ja lüüas juure: „Daamide ülesõndeks jääb jootide iseloomu ja järjekorra äramääramine.“

„Hea küll, arwan et schampanjer ei ole paha“, arwas Luise keelt lastutades.

„Oled ja arust ära“, hüüdis Diepung, schampanjer! . . . See et ole ju wein!“

„Seda halvem . . . ma joon teda wäga hea meeliga, ta äratab tähepanu.“

„Ja mina, ütles Ernestiine Juhtenpuhti peale õrna pilku heites“, mina tahaks hea meelega konjak t. . . (Järgneb).

Pass.

Kes reisul käind, see mõnda näind;
Wõib jutustada sellest.
See lugu juba tutaw on,
Seepärast alan sellest.

Ma üle piiri läksin kord,
Wist salakaupa wiima
Ja raha, kallihinnalist,
Sealt selle wastu tooma.

Kuid pagan wõtaks! Korraga
Ma ära kautin passi,
Ei teand, mis teha hirmuga,
Mul meeled läksid sassi.

Siis taskud läbi kolasin:
Kõik peenelt läbi waatsin,
Ja lõpuks söögikaardi ma
sealt ainult wälja wõtsin.

Ma juba üle piiri läind,
Ja puhkan waikselt numbris,
Kui äkki passiwaatajad
Mul juba kõrwal kambris.

Küll olin hirmus ehmatand,
Kuid hilja juba oli.
Ehk weelgi wähe kohmetand
Mul julgus jälle tuli.

Kahesugune põhjus ja ühesugune meeleavaldus ehk „kadugu
seisuste waheseinad!“

„Mispärast see isand oma mööbli puruks peksab?“
„Ta wõitis esimese wõidu!“

„Mispärast see isand oma mööbli puruks peksab?“
„Ta ei wõitnud ühtegi wõitu!“

„Te näidake mul oma pass,“
Mul öeldi waljul healel.
Ma ootasin, kui hiiri kass,
Mis lõpp on kõigil sellel.

„Teil nime pole passi peal?“
Mul ütles rewideerija.
Kuis hirmust wärisen mu hää!
Ja weri hakkas keema.

Siis seletasin nõnda ma,
Et tundemärke imelisi
Mu juurest leiti hulgana,
Siis tunda wõib mind nõndawiisi
ka üsna ilma nimeta.

„No, küll on ime,“ lausus wana,
„Ei ole kuulnud ennem weel,
Et inimene, nagu teie,
Wõib reisidagi eluteel.“

„Näe, „looma keel“, kas tõesti, tõesti!
Ja „seapea“ koguni!
Ja „lambasaba“, oh sa armas!
See on wist karwas otsani.

Ja „harjajalad“, armas Jeesus!
Ja „seakõrwad“ pealegi,
Ja „hanemaks“, oh Kristus, Kristus!
Miks karistad nii hingesin?”

Ta palus waikselt mõni minut,
Siis andis mulle paberi
Ja küsis pisarsilmil minult:
„Miks karistas sind Issand nii?”

Säh, wõta oma pass ja mine
Sa rahulikult, waene hing,
küll näed, et sünnib warsti ime,
et Jeesus ära kutsub sind.“ — Mars. —

Polgu aastapäewal panna'se bidu toime.
Weltweebel tuleb meeskonda ja küsib kellel olla
muusika andi.

„Nipalju ma tean“, ütles üks sõdur. „et leit-
nant Klimbil seda wist on.“

„Misjugu'sel riistal ta mängib?“ küsib welt-
weebel.

„Seda ma ei tea, ta läheb aga alati toast
wälja, kui teijed mängiwad.“ — Mars. —

Sipelgas ja rohutirts.

Nii jutustab wana muinaslugu:

Rohutirts laulis ja hüppas, sipelgas aga oli usin ja muretses tagawarade eest. Ja waata, kui käre talw kõigi oma koledustega kätte oli jõudnud, siis oli sipelgal rikkalikult toidumoono oma talwekorteris, kuna aga rohutirts kerjusena tema poole tuli ja häbiga omale armuandi palus. Nüüd sai rohutirts aru, et sipelgas õieti oli teinud, kui ta omale tagawarasid talweks kogus ja et seda usinat looma omale esskujuks tuleb wõtta.

Nüüd jutustab aga selle wana muinasloo uuem järg:

Kui nüüd järgmine suwi kätte jõudis, oli rohutirts kõik omad hääd kawatsused ära unustanud ja ei teinud muud midagi, kui laulis ja kargas, kuna sipelgas jällegi usin oli ja tagawarasid kogus. Ja jälle jõudis talw kõigi oma koledustega kätte. Kuid waata, sipelga juure tuli nüüd toitluskomitee kontrollöör, konfiskeeris kõik kokkukogutud tagawarad (neid oli rohkem, kui sipelgale lubatud) ja jagas „wae-semate elanikkude“ wahel, kellede hulka ka rohutirts kuulus, ära. Nüüd oli rohutirtsul toitu küllalt, sipelgas aga, kellelt kõik oli ära konfiskeeritud, tuli nüüd häbiga kui kerjus rohutirtsu juure paluma. Nüüd märkas sipelgas, et rohutirts õieti oli teinud ja et see kõige parem on, kui seda tarka looma eeskujuks wõtta tulewikus.

Ja weel selsamal päewal andis sipelgas tungiwa palwe ülemusele ära tantsuluba pärast.

R. Kuriwaim.

Mu närtsind arm.

(Waikne tragikoomikaline filosoofia.)

Õo rögisedes hingab. Wirwenduste laine käib läbi unistusest. Ma puhkan wäsind poosas, mu mõtte keerleb igatsuste elu roosas. Kuis oled muutunud mu ideal, mu naine.

Ent looted, ooted olid kolossalsed. Soost mõtlin maitseda ma lõbu kaudu, mu kirgeil leida kauaks hauda; kuid tulid muuted, suhted minimalsed.

Sa närtsisid kui kursis duuma raha. Su palged pakatasid nagu kuiwand wihalehed. Ei enam aita misgitmoodi ehed, su peale wastik waata maha.

See suu, kus jootsin jänus oma huuli, on kiras pleekind, werewaene.

Su piht on kooldund nagu loogapaine ja hambad luitund nagu sada lõhkend kuuli.

Mu arm, sa läbieland okupatsiooni ajad, nüüd kõduned, kui tahad lõbu leida. Weel ära siiski meelt sa heida, Weel tänawail on himuliste sajad.

— — — — —
Õo õudsel rinnal nuuksub. Wirwenduste laine lendab toas. — Küll awatleb see neetud maine moost hukkamõistet nürus naine weel mõndagi, kes pole küllalt kaine.

P. poiss.

Narwa, nagu ta on.

(Linnu lennakult waadeldud.)

Ju kewad talwe makku puuris päikse sarwa Turistina kui rännakutelt jõudsin Narwa. Kees iha minus ammu ilmuda ta rüppe, Ent, kartes taud, endast hoidsin selle hüppe. Nüüd siiski siin, o, Babel, Soodom ja Comorra! Loon'd sortsid ja Priapos*) järgmise siin korra: Linn upub põhja läinud korpuse lawiinis — Nad tänawatel, kohwimajas, karantiinis Kui „sirtsu parw“, mis laskun'd nalginuna maale. Mis teewad nad? Noh, südilt puuderdet „randaale“, Päew otsa weetaks' kaenlas „proowi künniks“, Ent widewikus otsustakse: „Kes see sünniks?“ Ja iga kolmas daam on „krohitud создание“, Kas olgu Roosi, Erna, Niina ehk Milanje: Neil silm nii paljutähendawalt märku annab, Et „waliksid“ neid kõik, nii nagu kukur kannab . . .

Pariisi „messeks“ tänaw Suur on sellel alal — Lõõb mänglema siin weri õhtul igal kalal . . . Kontrastina näen bacchanalile ma taudi, Näen tuhandisi saamas korteriteks haudi: Näen raiske koormast higistawad katafalgid . . . „Amerikast kõik appi, kes weel pole kalgid!“ — Kõik seltsid „Ilod“ pannud „kõrwad pea alla“, Kuid sõdurile siiski nemad jäänud walla: Kord „põrund päässe“ topitakse taimeteadust, Kord jahwatama Bachmann sõidab riigi seadust, Kord mängitakse „Au“, kord lawastakse „Ihnust“ Wõib olla, tuleb konnarautaja weel Kihnust . . . Kuid kuiwab kõri, närtsides teeb liha piina — Mil ometi saaks wiimaks kroonu tsheki wiina!

*) Sigiwuse ja lodewuse jumalanna.

„Häid aege“ ootes joome seebikiwi parka
 Ja toobi hinnaks ohwerdame . . . tuhat marka!
 Weel muljeid tagawaraks Narwast terwe rodu —
 Kõik „ninad“, „aned“, „fuuriad“ ja „Põhja Kodu“:
 Kui joon end täis kord tsheki kallist kinna-
 mooni*),
 Siis westeks uueks paraja wast leian tooni.

Kui koerad ei haukunud . . .

Aleks. Tammo.

Taewas oli taewakarwa must, kui paja-
 põhi. Koerad ei haukunud ja temal oli igaw.
 Ta haigutas juba kaheksandamat korda.
 Kaheksandamat korda heitis ta pikali oma laul-
 wate wedrudega woodi ja kaheksandamat korda
 tõusis ta sealt üies.

Aga igaw oli tal sellegipärast.

Täna ei tahtnud ta igawust aga tunda.
 Täna tahtis ta maitsta lõbu. Pöörast lõbu, mis
 paneb puperdama südame kiirelt — niisama
 kiirelt, nagu tiksus naisterahwa kuld kell.

Täna iseäranis igatses ta sarnast lõbu.
 Ta astus uulitsale, nagu wiltu kistud, nagu kel-
 neril, kes 5 marka jootraha sai. Ta sülitas,
 sest uulitsad oliwad tühjad, tühjemad weel, kui
 linnawaeste kassa.

Ja seal ei wõigi muud teha, kui sülitada.

Wanaturu kaelas saiwad nad kokku. Tema
 ja see neu, kes kandis kollaseid sukke. Sai-
 wad kokku ja jäiwad waikides seisima. Kumbki
 ei tahtnud rääkida, sest waikides saiwad
 nad paremini aru, mis pärast nad just kokku
 saiwad Wanaturu kaelas, siis, kui oliwad uulit-
 sad tühjad ja miilitsamehed tukkusiwad kuskil
 seal, kuhu päike ei paista.

Ja nad läksiwad sinna, kuhu ikka siis
 minnakse, kui saadakse kokku Wanaturu kaelas.
 Ja walmistasid seal ennast ette ööle, mis pidi
 peletama t e m a igawust.

Ja tema tundis, et see öö saab olema
 kaunis, et see öö jääb püsima mälestuses
 kauem, kui Kuusneri kõne wiina wabamüügi
 sulgumise üle.

Neiu, kellel oliwad kollased sukad, wõis
 küllalt pakkuda ajawiidet sel ööl.

Tema tundis seda ja kõik ta ihu põles
 nagu kustutamata lubi, peas keerles Marie Un-
 deri pitsiwaht ja silme ees hõljus neu kollaste
 sukkadega nii, nagu igatses tema seda neidu.

Ja nad rüüpasid omad karikad põhjani.
 Tema ja see neu. Ja nende silmad särasid,
 kui juudil, kes oli sahkerdanud miljonid. Ja
 paled punetasid, kui neitsil, kes esimest korda
 nägi wäljanäitusel Herkulesi marmorkuju. Ja

nad tundsid järelandmata isu patu järele, mille
 pärast nuhtles Jehoowa Adamit.

Nad tundsid seda ja öö mattis neid oma
 mantlisse, mille iga wolt rääkis sest patust . . .

Ja hommikul, kui koitis, wirgus tema peh-
 meis sulepatjus. Öö oli mööda. Öö oli jälje-
 tult kadunud. Ja uniselt ringutas tema, nähes
 ette äripäewa oma askeldustega.

Neiu, kellel oliwad nii kütkestaw-ligitõm-
 bawad kollased sukad, oli kadunud. Kadunud
 nagu see öö. Ja tema — see noormees — otsis
 oma rahakotti ja manshetti nõöpe, mis oliwad
 kadunud nagu see uieu ja nagu see öö . . .

Taewas oli taewakarwa must, kui paja-
 põhi, koerad ei haukunud ja temal oli igaw.

Kirjad tegewuseta tegewast wäest.

II.

Mind kisub huwi hellast karwast --
 Teen pikemaid ma tiire Narwast,
 Taas sõtkun nurmi, raskeid werest
 Ning walu läbi lõikab kerest.
 Dubrowka, Sala, Komarowka,
 Marienhof ja pluss Popowka —
 Borodinoo'd need Narwa eelsed,
 Kus kolki said kommunameelsed.
 Näen: häwitand kõik Mars kapriiisid
 (Nii wäetiks jäänud jõud türkiisid!):
 Onn üksik — jälle aherwarred
 Ja põlend metsad, nagu parred;
 Põld rōugetand granate tau'dest.
 Ent kewad üle sõidab hau'dest:
 Ju ilmud jälle elanikke
 Kui kabuhirmus kurnat sikke;
 Siin mulla onnis asub keegi,
 Sää! olgeist hurtsik — asi seegi!
 Siin rajat ehitusel alus,
 Sää! — ader walmib kuskil talus. . .
 Ma onnides neis waatsin ringi —
 Paar põrsast nägin, mõne pingi,
 Ruum, nagu sahtel elamiseks,
 Kuid „lootustandew“ sigimiseks . . .
 Täfs urkad kõhne mudilasi,
 Kui korwid rasked ubinasi.
 Kuid k u d r u s k a e l a d? — Oigu neetud!
 Kõik sõja keerus „ära peetud“:
 Ju solgitud siin ammu musud,
 Ja ihud noored, nagu rusud;
 Kui tina, silme ametüstid
 Ning wedelad on rinde büstid . . .
 Mu soow on: tehku piiriwalwe,

*) Araabia wiin.

Armu soetõbi.

(Plekiline seeria.)

Et kurge tooks neil' järgnew talwe!
Siin rahus wõin ma punkti panna,
Uut hoogu, Jumal, homme anna.

J. Hõbelaisk.

Keegi noorsand, kes sõjaväljale saotmist kartis,
fofutask ennast ratsawõde muusikaloori. Samal päe-
wal pibi orkester motusele minema! kõik istusid
juba hobuste seljas, ainult uus muusikant seisis
oma hobuse ees ja waatas närwilikult selle suu
peale. Kui wihane loorijuht temalt küsis, mida ta
õige ootawat, ütles mees hädaltjel healel:

"Mina pole ometegi mitte süüdi, waid hobune;
juba 10 minutit ootan ma, et ta hirnuma ehk hat-
gutama hakkaks, et rauad saaks suhu panna, kuid
asjata!"

— Mats. —

Pidud meie pool.

Saal suitsund, nagu wana waabat pott.
Ta ühes nurgas tolkneb wõidund kott,
Ja põrandal on pingid risti rästi,
Muist upakil, ka mõni püsti.
Näe, kassas keegi odawamaks tingib platsi,
Ja uksehoidja söimab piletita matsi.
Kel suu ja hambad, see teeb põrgu kära,
Et kuulmine kaob wäheks ajaks ära.
Üks teise wõidu publikum a'ab kaela püsti,
Et nurka lawa peale näha hästi.
Kes taga, esimese weab sabast maha
Ja maitseb kunsti üle tema keha!
Seal keegi misgit figureerib,
Masseerib, turtsub, deklameerib,
Ja ahju wahelt sellel lisa
Nii mõnust, pakub kilgi kisa. —
Mõnd juba äratüütanud see nõna,

Armud soet bi.

(Plekiline seeria.)

„Te tahate sõiduluba? Kas te täidest puhas olete? ...
Waatame järele!“

„Aga mis elukas see siis teil särgi sees on?“

Artistile siis sobib wänge sõna;
Ning oma ette laseb joru lahti,
Seks sissewõetud puskar annab head tahti.

P. poiss.

Mõtteterad.

Kõige ilusamad naised äratawad kõige inetumaid mõtteid.

Elu ilma armastuseta on otstarbetu nagu armastus, ja ilma wiinata kibe nagu puskar.

Et oma südant kellegile kinkida, peab ka südamerahu andma ühes.

Kõige õnnetum on õnnelik, kes oma õnne kaotust kardab.

P. poiss.

Pärnu nurk.

Amerika fingituste „sahas“.

Üks wanaeit: „Waadake ometi imet: ka pogrütlem Untweil ja uus katukapral Neuland on „wae-
sed,“ see ajab juba surund naerma, näe, nende
prouad kah täna „sahas“, noh nüüd on küll ilu-
raiskus, puuduvad veel teised „wae-
sed“ — Pär-
lowski, Suni Oswald“ ja Ruubel.

*

Kuulutus: Ürakatitud draama läfikiti „Tim-
muka sulase.“ ära tuua waewatasu, eest Tamme
eht Nõmme kätte.

*

Wlibernicht ja Puls on surupestuwee ja hapu
õlle solkimise asemel tubata parkimist ja hoganalohwi
kõrw tamist õppimas.

*

Meie „lastelõidest“ jagatakse, kui üle jääb, ka
toibuaineid ja warustusi — waeštele.

Tallinna möbleeritud toad.

„Aga siin ei ole ju mingisugust mööblit, peremees?“

„Kuidas nii? Siin on kaks akent, neli seina, ahi ja üks suurepäraline Greeka waas, mida te nii hästi habemeajamise kul ka leiba luusse laskmise juures tarvitada võite!“

Därghmine „Meie Mats“, nr. 61 ilmub laupäeval, 17. aprillil.
